
Mach

MILOŠ MACOUREK
ADOLF BORN

a Šebestová

ve škole

Albatros

ALBATROS

Miloš Macourek
Adolf Born

**Mach
a Šebestová
ve škole**

Mach a Šebestová

ve škole

MILOŠ MACOUREK
ADOLF BORN

Albatros

© Miloš Macourek – heir, 1982
Illustrations © Adolf Born, 1982

ISBN 978-80-00-02867-5

O tom, jak

1 Mach a Šebestová

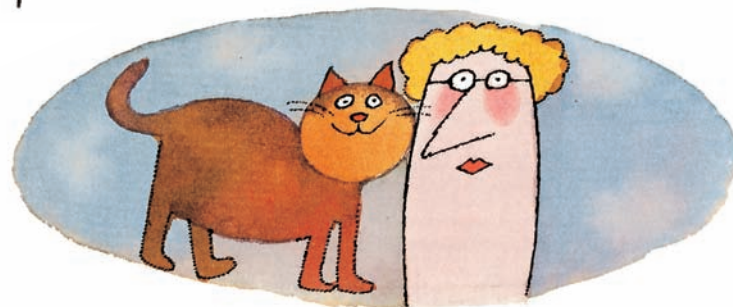
získali utržené sluchátko

Mach a Šebestová byli žáky 3. B, bydleli v jednom činžáku a chodili do školy spolu. V domě bydlela paní Kadrnožková se psem Jonatánem

a paní Cibulková
s kočkou Micinkou,
a když se všichni čtyři
potkali na schodech,
byl z toho pěkný cirkus.

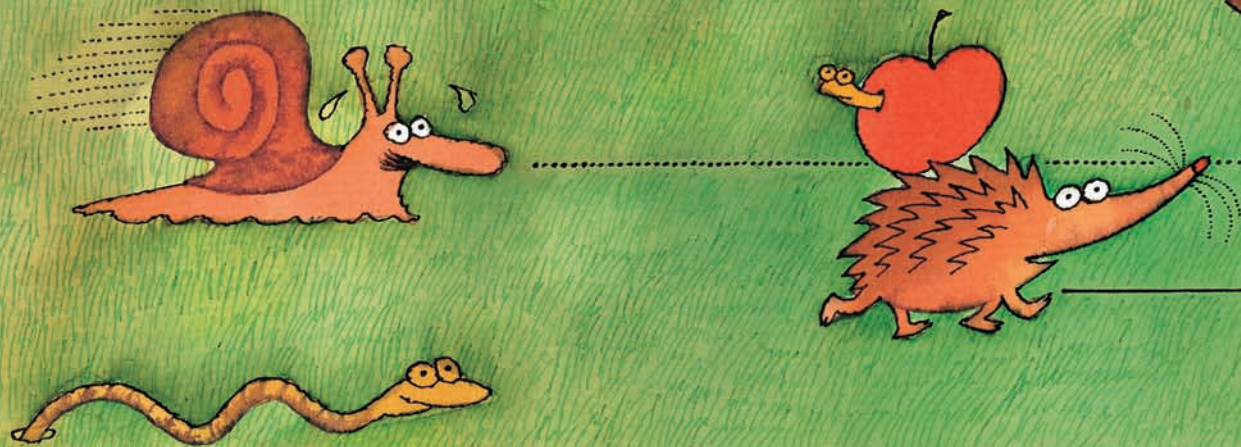

Micinka prskala jako
křeček, Jonatán řádil jako tygr, paní Cibulková pištěla
strachy, paní Kadrnožková křičela, Jonatáne, ticho,
a nájemníci vybíhali z bytů, co se to proboha děje.
A tak se nedivte, že se Šebestová Jonatánovi tu a tam
posmívala:

Haló, haló, haló,
proč je koček málo?
A tak štěkám jako hrom,
ať je koček milion!

Jonatána to zlobilo, ale jinak byl s Machem a Šebestovou kamarád a občas ráno paní Kadrnožkové utekl, aby je do školy doprovodil. Paní Kadrnožková mu tyhle výlety jen tak netrpěla, vyběhla pokaždé za ním a volala, Jonatáne, domů, Jonatáne, domů, jenomže chytit Jonatána nebylo tak lehké, Jonatán byl pes a pes běhá rychleji než nějaká paní Kadrnožková. Ale tak úplně zbytečné to běhání zase nebylo, Mach a Šebestová byli aspoň včas ve škole a paní Kadrnožková se proběhla na čerstvém vzduchu, což je velice zdravé.

Jednou, když se Mach a Šebestová rozloučili před školou

s Jonatánem a sedli si do své lavice, vešla do třídy paní učitelka a řekla, milí žáci, dnes si vás vyzkouším z přírodopisu, a vyvolala Macha, co ví o zajících. Jenže Mach toho věděl o zajících moc málo, znal akorát zajíce na smetaně, a tak stál a říkal pořád dokola, zajíc obecný žije v lese, žije v lese, žije v lese, až paní učitelka řekla, poslouvej, Machu, to ví každé malé dítě, že zajíc obecný nežije na poště nebo v cukrárně, raději nám řekni, čím se živí, kolik má zubů a tak dále!

Ale Mach neměl o zaječích zubech ani ponětí a paní učitelka řekla, tak dost, sednout, zítra tě vyvolám znovu, a jestli to nebude lepší, tak se těš!

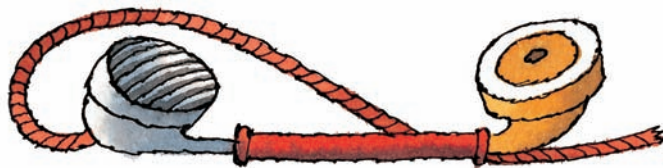

A když potom v poledne škola skončila a všichni šli domů,

řekl Mach Šebestové, člověče, Šebestová, ty se máš, odpoledne si můžeš hrát s Jonatánem, a já abych seděl doma a učil se o zajících, no řekni, nemám já smůlu? Ale sotva to řekl, uviděl takového zvláštního pána, který lezl v trávě po čtyřech, a Šebestová povídá, hele, Machu, ten pán si hraje na psa, koukej, co dělá! Ale Mach zavrtěl hlavou, Šebestová, ty seš přece trdlo, co by si hrál na psa, takovej starej člověk si nebude hrát na psa, ten pán ztratil brejle, vsad' se!

A měl pravdu, ten pán ztratil brejle a nemohl je najít, protože brejle se bez brejlí špatně hledají, jenže Mach naštěstí brejle měl, a tak ty brejle našel a starý pán měl radost a řekl, tak abyste věděli, za to, že tak hezky pomáháte starým lidem, něco vám dám. A pěkně se na oba usmál, vytáhl z kapsy utržené telefonní sluchátko a podal je Šebestové.

A Šebestová z toho byla trochu vedle a řekla, no jo, to je od vás moc hezké, že nám to dáváte, ale k čemu nám to bude, s tím se přece nikam nedovoláme, a chtěla to sluchátko vrátit. Jenomže neměla komu, protože ten starý pán byl pryč.

To jsem blázen, divil se Mach, kde ten člověk je?

Ale Šebestová řekla, to máš fuk, radši mi řekni, co s tím sluchátkem budeme dělat?

Můžeš do toho volat, haló, haló, haló, proč je koček málo, zasmál se Mach a Šebestová se zasmála taky a z legrace řekla, a tak štěkám jako hrom, at' je koček milion!

A jen to řekla, ze sluchátka se ozvalo, říkáte milion koček? Prosím, jak si račte přát!

A Mach a Šebestová koukali jako u vyjevení, protože všude kolem byla najednou strašlivá spousta koček, kocourů a koťat, bílých, černých a mourovatých, kocouři seděli na cestě, kočky na stromech a koťata na střechách a všechno to mňoukalo, až uši zaléhaly.

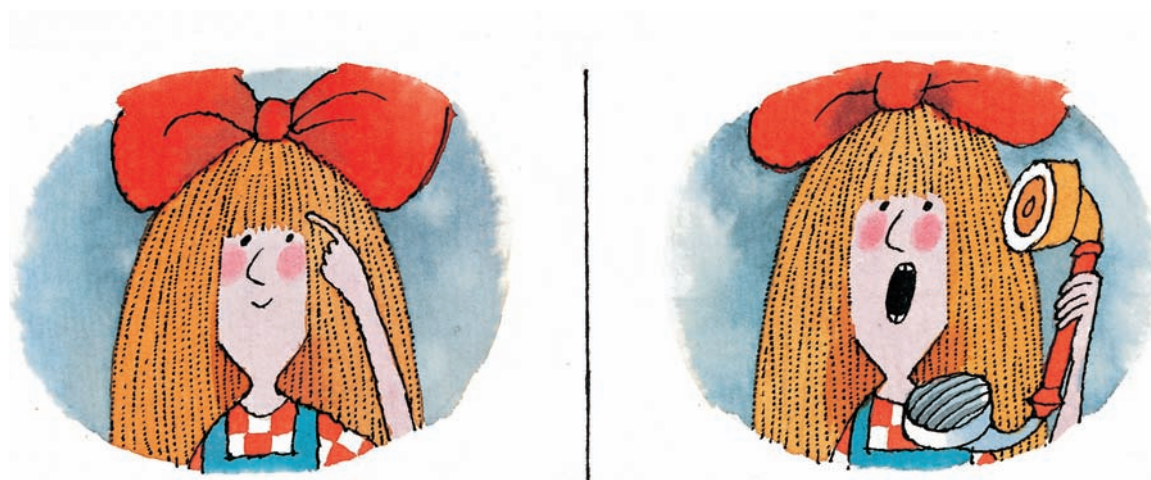

První se vzpamatovala Šebestová a řekla, poslouchej, Machu, to není možné, tolik koček! Že to má na svědomí to sluchátko?

A Mach řekl, no jo, ale co teď s těma kočkama? Když je vezmu domů, tak mě naši vyhodí, víš, co to je, milion koček?

A Šebestová se t'ukla do čela a řekla do sluchátka, haló, prosím vás, my si s těma kočkama nevíme rady, mohl byste je dát zase pryč?

A ze sluchátka se ozvalo, ale prosím, jak si přejete, a v tu ránu nebyla široko daleko ani jedna kočka, ani jeden kocour a ani jedno koťátko.

A Mach řekl, člověče, Šebestová, ono to vážně funguje, to je úplně fantastický, chápeš to?

Nechápu, řekla Šebestová, ale fantastický to teda je, a oba kroutili hlavami až domů.

Jonatán seděl na okně v prvním patře, už zdálky jim štěkal

na pozdrav a Šebestová řekla, chudinka malej, ta Kadrnožková ho už zase zamkla, ale Mach se zasmál, chachá, jestli chceš, bude na to tata dole, a vzal sluchátko a řekl, prosím vás, nemohl by bejt Jonatán chvílku ptákem? A ze sluchátka se ozvalo, proč ne, když si přejete, aby byl ptákem, tak bude ptákem.

A to už měl Jonatán v okně křídla a Mach dole křičel, no tak polet', na co čekáš, a Jonatán zamával křídly a snášel se níž a níž, až přistál přímo před Šebestovou, vypadal divně, moc mu to s křídly neslušelo a Mach pokrčil nosem, poslouvej, Šebestová, s takovou příšernou obludou si přece nebudeme hrát, no řekni, jenomže Šebestová řekla, já myslím, že si děláš zbytečný starosti, stejně si hrát nemůžeš, musíš se učit, zejtra seš zkoušenej ze zajíců. Ale vtom se Mach dal znovu do smíchu, chachá, já mám nápad, proč bysme si nemohli hrát rovnou se zajícema, a hned řekl do sluchátka, prosím, my bysme hrozně moc potřebovali, aby z nás byly tři zajíci, a ze sluchátka se

ozvalo, ale klidně, když chcete být zajíci, tak budete zajíci, a než bys řekl švec, Mach, Šebestová a Jonatán byli zajíci a hopkali k lesu.

Potkali tam starého zajíce s šedivými fousy, a když mu řekli, co jsou zač, přivedl jim plno kamarádů a s těmi si hráli celé odpoledne na honěnou a přitom si vyprávěli o zajčím životě, počítali si zuby a taky chlupy, takže když

příští den paní učitelka Macha vyvolala, Mach mluvil skoro celou hodinu, kolik zubů mají zajíci nahoře a kolik dole, kolik chlupů mají na břicho a kolik na zádech, kolik mívají děti a jak si ty děti hrají, co jedí k obědu a co k večeři, kdy tak asi chodí spát a kdy zase vstávají, a paní učitelka nechtěla věřit svým uším a říkala si, no ne, je to vůbec možné, aby žák 3. B věděl o zajících víc než já? A dala Machovi velikánskou jedničku a Mach si sedl a usmíval se a Šebestová mu šeptala, Machu, člověče, to sluchátko je úplná senzace, to ti teda řeknu, a Mach kývl hlavou, to je fakt, něco tak ohromného jsem ještě neviděl, s tím zažijeme věci, to budeš teprv koukat!

O tom, jak

2

Mach a Šebestová

jeli s Jonatánem
na školní výlet

Jednou šli Mach s Šebestovou do školy, pes Jonatán je uviděl a hned paní Kadrnožkové utekl, aby je do té školy doprovodil. A jak je tak doprovázel, všiml si, že Mach a Šebestová si nesou místo aktovek chlebníky. A tak kroutil hlavou, co je to za nesmysl, proč chlebníky, a byl z toho celý vyjevený, až mu Šebestová řekla, víš, Jonatáne, dneska s sebou žádné učení nemáme, dneska se učit nebudeme, paní učitelka s námi jede na výlet k rybníku Krajáči, a proto máme s sebou ty chlebníky, víš?

A Jonatán začal smutně kňučet, asi takhle, kňou, kňou, kňou, a Mach řekl, slyšíš, Šebestová, jak ten pes kňučí? Já ti mám takovej dojem, že by jel nejradši s náma, je ti to

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.